
Horváth Elemér

EGY BEVÁNDORLÓ LINCOLN ÜNNEPÉN

ez a nyakigláb amerikai
ismert amikor elhagytam az óhazát
fehér néger ahogyan definiáltam magam
röviddel az érkezésem után
vagy ahogy egy későbbi költőtársam
kiebrudalt-bevándorolt zsidó
az öböl gránitjába véste volt
nem kis pátozzsal angolul
welcome home you wretched
ezen a napon így emlékezem
emancipált ember költő magyar
fiatal forradalmamra ünnepien
köszönöm hogy anyásan szélnek engedett
s nem halt bele hogy elveszett

FÉNYKÉP TRÓPUSI ERDŐBŐL

(*carlának*)

szép vagy mint kunhatsin
a bennszülött törzsfőnök asszonya
akit claude levi-strauss lefényképezett
az amazon őserdő tisztásán
hogy illusztrálja tézisé
miszerint nélküled
párizsban élni éppúgy nem lehet
mint new york felhőkarcolói közt

Varga Katalin

A KUTYA VACSORÁJA

Ki lehet gyógyulni a lélekből is, Szókratészem.
 Ódöngeni csupán a testben, Délosztalanul.
 Minden hajnalban *felimedni* – ha már archaizálunk –
 az álomból, ami nem a múlt, nem a jövő, még csak
 a jelen sem. A széteső tudat maradékából
 jött üzenet. A megtörténtek, megtörténhetettek
 mozzanatait összekutyulva. Persze „loxiaszul”.
 Akár egy lomtalanítás. Többnyire csak a tárgyak.
 Néha egy arc is. Főleg anyámé. Mindig siettet.
 Nem. Nem a Túlra. Az Itteni-létre. Noha tudja,
 minden öreg autista is egyben. Peribólosza
 nem övez szentélyt. Önmaga romjait laudálja.
 Még hogy laudálja! A lesántult verslábaival?
 Egy olyan Démoszban, hol az Aggság eredendő Bűn?
 És a Feloldás? Akár a kutya vacsorája. Késik az is.
 Az istenek terveibe a csoda is belejátszik.
 Így tisztelve a véletlent végtelen idejünkben.
 Amde mibennünk rövidülnek a DNS-láncok.
 A hosszúra nyúlt tesztek impulzusözönében
 memória-file-ok húnynak ki az egóból sorra.
 Lépésként ollózva maradékát Atroposz kénye,
 kigyógyul az ember a lélekből hamarébb, mester,
 még mielőtt testének szövetekéből kifoszlik.
 „Spiratum Phoebus mihi dedit”? Spirat tragicum!
 Ha vagy valahol, küldj kakast értem Aszklepiosznak...

Babarczy Eszter

ITÁLIAI UTAZÁS*

Délben lépett ki a szálloda kapuján, a szűk utca simára csiszolódott kövei ragyogtak, óvatosan tette le a lábát, mintha félne, hogy elcsúszik a márciusi fényben. Elmentek mind, és ennek határozottan örült. Időt szakított magának, harminchat órát, nem akarta tudni előre, hová tart. Most kezdődik az itáliai utazás, és zavarta volna, ha az

* A novella az ÉJSZAKAI ÁLLATKERT című antológia folytatása számára készült, amely a KITAKART PSYCHÉ sorozat második kötete.

előző napok szertartásait kell folytatnia. Mostantól belső szabályokat követ, ha ugyan vannak belső szabályok. Keresi a medrét. Mondhatnám, hogy a kezdet kezdetétől arra vágyott, ami történt, legalábbis kihívta maga ellen a sorsot, de utólag ítélkezni könnyű. Valójában csak ennyi volt: lassú andalgás észak felé, hazafelé, olyan szándéktalan határozottsággal, ahogy a folyóvíz tart a torkolathoz. Felszínre engedi a régi időt, kiszáll majd Firenzében, hogy ha nem ízlelheti, legalább megnézze a Chiantit, amit üvegből ittak a Dávid-másolat oldalában, a keskeny lépcsőfokon. Buffallóban és a dél-dakotai Sioux Fallsban is van Dávid-másolat, sőt egy Los Angeles-i lakos a kertjét dekorálta tíz darab másolattal, de ez a jelenet az eredeti másolat tövében zajlott, és akkor nem is tudott még másikról. Mielőtt a jegygyűrűket vették, vagy utána? Már nem emlékezett. Másképp alakult.

Azért visszanézett a kiürült kertre: mediterrán este volt, az urak szivarral, a hölgyek estélyiben. Nem jött elő újra Tocqueville és a középkori céhek; nem lett volna elegáns, és a pénzükért is megdolgoztak már. Estélyit nem hozott, koktéluhát viselt, gyöngysort és natúr sminket. Évek tapasztalata: a gyöngysor és a kasmírsál elfedi a gardrób hiányait, a smink az udvariasság jele. Este nő a nő és férfi a férfi, ezt megtanulta. Este tehát nő, de test nélkül, kacérkodás nélkül, szenvtelenül, mert az agyukat vitték oda, azt öltöztették fel így. Egy nőnek öltöztetett agy, amely a Clinique márkájú rúzszt a megfelelő izmokkal megnyitja, és azt mondja: sajnos nincs nálam névjegykártya, de feltétlenül. Igazán örültem. Én észak felé megyek.

Azon az estén, ha kérdezték, konyakot kért. A bormester kissé megmerevedett és előredőlt, mintha nem lenne biztos benne, hogy jól hallja. Konyakot? Bocsánatkérően mosolygott, és talán a gyógyszereire hivatkozott, talán csak általában arra, hogy életmódja szerint mit szabad, és mit nem szabad, mindenesetre elfordította a fejét a sommelier tekintetétől. Ez a csodálatos vörösbor, amelyet lassan forgatnak előtte az öblös pohárban, ez sajnos nem megfelelő. Egy kortyocskát, csak a zamataért. Számíthatott volna rá egyébként, hogy nem lepődnek meg semmin, mert a meglepődés nem fér össze az eleganciával. Akár a gyógyszer nevét is mondhatta volna, vagy elmesélhette volna, mennyit bújta az internetet, míg megtalálni vélte azt a szert, amely mellett ki lehet hordani egy gyereket (teratogén hatása nincs, ezt így mondják), mert tulajdonképpen szülne még, tulajdonképpen bárkinek, sőt most éppen egy konkrét valakinek. De ilyen ingoványos talajra nem akart csalni egyetlen kedves kollégát sem. Mi lett volna, ha elkezdi mesélni, amit akkor persze még nem tudhatott, hogy ahogy észak felé tart, Firenzében tanul majd valamit a testről, amit nem akart volna megtanulni, és ez az egész családügy megváltozik ettől, például amit Tocqueville-től idézett, az se lesz ugyanaz? Ez a történet egy másfajta konferenciára illett volna, mondjuk olyanra, ahol egzaltált bakkhánsnők sítíva tépik fel a mellükön a ruhát, és tanúságot tesznek az élvezet nyomorúságáról. Ha ugyan van ilyen konferencia, vagy ha konferenciának hívják az ilyesmit.

Most nem visel sminket, zöld trikót vett fel és farmert, de az nem látszik a képen. A trikó nem tudom, hová tűnt már, pedig volt hozzá egy elegáns kis kardigán is. De a melltartó pántja, amely leplezetlenül fénylik a vállán, ismerős. Túlélte a költözést, és nyilván csak a következő költözésnél esedékes leltározáskor bukkan majd újra elő. A haja vörös. A szeme barna. Akkor most vörös maga vagy barna, vagy micsoda? Ezt kérdezi a híres professzor az e-mailben. Azt kéne válaszolnom, nem tudom, milyen va-

gyok, ilyen is, olyan is, és mire jó ez, ehelyett azonban kötelességtudóan megadok egy precíz hajszínt. Auburn, az vagyok.

A napszemüveg néha a szemét takarja, jó sötét, máskor a rövid haját borzolja fel vele. Harmincöt éves. Nem olyan vészes, de azért lehetne jobb is. Lehetne harminc vagy huszonöt, lehetne még ígéretes kezdet. A Piazza del Campón elkattintja a gépet, bár nem biztos benne, hogy érdekelni fogja a fiát. A szupermodern vonat inkább. Egyszerűen csak normális a gyerek. Aztán visszahúzódik a városfal üres lépcsőire, nézi az eget (egeket gyűjtök, és fényt, és kirakatokat is, más felhőket gyűjt, mi rossz van ebben?), végül talál egy barokk angyalkát egy kút fölött. Üres fekete kút, nem világítja be a vaku a mélyét, a tetején rács van, azon ül az angyalka. Gyűjthető fény gyűjthető sötétség fölött. Nem esik bele, pedig bizonyos szögből nézve akár bele is eshetne. Ez olyan megnyugtató. Elmosódott az arca, a szárnya kicsit csökevényes, de határozottan karaktere van, puha karaktere, ölelnivaló; a göndör haja, a gyúrt hús a combon, az úr fölé türemkedő kis pocak és a lábfej, amelyet már elnyel a sötét: édes látvány az egész, hetykén ártatlan. Nem érinti meg persze, az ember nem tapogat műemlékeket. Sajnálom, mert azt az érintést jó lenne felidézni. Nem tudhatod, milyen emlékre lesz szükséged.

A firenzei pályaudvar éjfél és hajnali négy között zárva tart. Ez készületlenül érte. Egy biztos hely járna az embernek, ha már harminchat órán át vándorol Itáliában, ha este kilencre ér Firenzébe, ha keres valamit. Miért ne lehetne egy esti városban fényeket és kirakatokat gyűjteni, aztán a vonaton aludni egy kicsit, kiszállni egy másik városban, és kezdeni az egészet előlről? Nem így volt régen? Térkép nélkül indul neki, mindig ezt csinálja, az emlékek majd előjönnek, majd adja magát a város. Az Ospedale degli Innocenti előtt roskad le először, fejkendő fekete asszonyok sietnek át a téren, némelyik gyereket vonzol, de sokan egyedül vannak. Az első gyermekeknek szentelt intézmény, a gyermekgyógyászat humanista kezdetei. A pólyájukból kibontakozó árvák arcát elborítja a sötét, így nem is különböznek annyira az asszonyok kendőbe bugyolált fejétől. Elképzelem, ahogy Andrea della Robbia a humanista őszinteség nevében levetkőzteti ezeket az arcokat, kibontja őket a pólyából, és odarakja a falra. A nők nem néznek körül, és elfordítják a fejüket, ha mégis találkozik a tekintetük. Bevándorlónegyed – ezt egy férfi mondja, aki melléje telepszik a padra. Turisták itt este tíz után nem járnak, lehet, hogy jobb odébbállni. Barátságosan tanácsolja, de mintha a területét védené. Feltápáskodik, és nekiindul, a fényképezőgép remeg a kezében, mert a gyöngysort, a koktélsruhát és az elegancia egyéb kellékeit most a hátán cipeli, egy nem különösebben jó minőségű hátizsákban. Legközelebb jobb hátizsákot vesz, de szállodába akkor sem megy. Nem azért teremtett magának harminchat leszakajtható órát, hogy átaludja egy amúgy is megfizethetetlen helyen.

Kettőkor bezárnak a bárók. Csüggedten nézi, ahogy a türelmes pincér még egy kakaót szállít neki, ez lesz az utolsó. Vissza kéne legalább menni a kirakathoz, ahol az a kutyája ül, három, színben teljesen hozzáillő függönybojt mögött, odaadón félrehajtott fejjel, a fülhegyezés és az elbambulás között félúton, és néz a semmibe, kifelé, hímzett selyempárnák és anyagukban mintás damasztterítők fölött. Kitömött állat volna? Vagy, mondjuk így, szobor? A dobogóról lekászálódik a gitáros, pakolni kezd, néhány szót vált a pincérrel, aztán leül az asztalához. Bemutatkozik, Francesco, ezt mondja, és gitáros. Inkább mutogat, mint beszél angolul, de a kimerültség fátylán a mutogatás és a beszéd egyformán homályosan jön át. Dove? Hát hová mégy innen? Német vagy? Un-

gherese? Igyál egy konyakot velem, konyakos kávét. Az jót tesz. A pályaudvar messze van, és nincs még négy óra, itt lakom a közelben, pihenj kicsit. With friends. Beszél-gessünk kicsit. Egyedül az utcán, az veszélyes. Előrelátó, de nem eléggé, és ki mondja már meg, hogy mi az eléggé. No sex, ezt mondja tompán, miközben felhajtja a konyakos kávét. OK, but no sex. Thanks. Beszélgetni lehet, az érdekel.

A pincér udvariasan biccent, örül, hogy megszabadult tőlük. Az utcán kicsit megrázza magát, leül egy széles márványpadkára, ölébe veszi a hátizsákot, és határozottan néz Francescóra. Azt hiszem, inkább visszamegyek a pályaudvarra, ezer köszönet. Ugyan, hát mit képzelsz, csak segíteni akarok, egy kicsit leülsz, hideg is van, ez a város veszélyes, nincsenek ilyenkor rendes emberek az utcán. És tényleg. Nincs ember az utcán egyáltalán. Feláll, és elindul, valójában nem tudja, merre, de határozottan megy, Francesco lépést tart vele, karon fogja, ma dove vai? Gyere, itt, ide gyere, qua, here, egy sötétet kapualj, valami alagút, valami hangok. Mimo! Vendégünk jött! Mimo a szemét dörzöli, és felül az ágyban. Fürtös a feje, mint az angyalkáé, és pufók is.

A lyuk, ahová került, egy fotelt tartalmaz, két ágyat és két lépcsőfokot, amely egy újabb ajtóhoz vezet, a bejárattal szemben. Hogy fér el ennyi minden itt? Mintha az egész a szagban sűrűsödne össze, vastag, nehéz szag, zsúfolt szag, mosatlan lepedő, nedves fal, borotvahab, spagettiszosz. Francesco, akit a másik Lulónak szólít, már amennyire meg tudja állapítani, hogy mi bugyborékol ki az álmos Mimo száján, amennyiben Mimo valóban Mimo és nem valami más, mert Francesco (ha ugyan így hívják) szintén valami más, olaszra alig hasonlító nyelvet használ most, szóval a Francescóként bemutatkozó férfi kedvesen mosolyog. Itt vagyunk, látod. Főzök neked teát. Nyugodtan megfürödhetsz – mutatja az ajtót a lépcsőfokok tetején. Megrázza a fejét, no, mille grazie, leül a fotelbe, és nézi a fiút. A szag egészen más arcot rajzolt neki. A bárban, a régi dívák fekete-fehér montázsa előtt – igazán jópofa kép volt – a fekete sörtehaj és a fehér trikó művészek tűnt, most inkább ápolatlan. Lendületesen magyarul. Mimo és én, mi barátok vagyunk, itt lakunk, szuper ez a kégli, Firenze közepén, jó, nem?

Valójában nem is tud olaszul, de beletörődött, hogy olaszul fognak beszélgetni, és figyel. Akkor hát ezt hozta az út, most megismeri két olasz életét. Meghallgatja őket. Ülhetnének a vonaton is. Firenze gyönyörű, igaz? Először jársz erre? Honnan jöttél? Nem vár választ, de azért közbeszúrja, hogy Budapesten lakik. Lulo hirtelen tört németre vált, ő pedig int a fejével, hogy neki az olasz jobban menne, most, ha már itt van Firenzében. Lulo csalódott, de folytatja. Azon az ágyon tudsz aludni egy kicsit. Én meg itt a fotelben leszek, Mimo úgyis mindjárt felkel, és megy dolgozni. Na gyere, én a fotelben, te pedig az ágyon. Nem lesz semmi probléma. No problem. Nem fizikai erőszak ez, talán ellen tudna állni, Mimo csak figyel. Tétován feláll, az ajtóhoz lép, de az zárva van, és mielőtt kinyitná a száját, hogy a kulcsot követelje, Mimo eléje lép. Lulo elnézően mosolyog, az ágyhoz löki, itt szépen, jó kislány, nem lesz baj, no problem. Villámgyors mondatokat váltanak az érthetetlen nyelvükön. Olasz nyelv nincs, az az olasz, amit olasznak hiszek, a firenzei nyelvjárás, Lulo és Mimo egy másik világból érkezett.

Új helyzet van. Az ágyon fekszik. Lulo szorosan átfogja, fél karjával belenyomja az izzadságszagú párnába, fulladozik. A másik kéz a térdét ragadja meg, a fenekéhez nyomja az alsótétét, és mintha büszke volna rá, hogy erekcója van, azt suttogja, látod? Lá-

totd? Érzed? Érzi, igen, érzi, de nem mondja, és amikor Lulo ellágyul büszkeségében, és enyhít a szorításon, gyorsan közli, hogy férjnéél van, gyereke van, és megállapodtak, hogy no sex. Nem tudja, milyen nyelven mondja mindezt, de el tudja mondani, mert Lulo felkacag, és biztosítja, hogy ez nem szex. Csak egy kicsit, un poco, hagyjál, csak egy kicsit még megölellek, így, no problem. Mire elmondja, bámulatos módon megszabadul a nadrágjától. Alsónadrágot nem viselt, vagy mi? Éppen itt tart gondolatban, amikor a fiú megtalálja a rést a két combja között, és fújtatva, a karját szorongatva, értetlen szavakat mormolva betolakodik.

Ez nem történhet meg. Ez nem történhet velem. Mimo tétován áll az ágy mellett, aztán feltérdel, átnyúl a két összefonódott test fölött, és elkezdi lefejtetni a farmert. Jó szoros farmer, nem afféle hip-hop cucc, Lulo abbahagyja a combok közti révült húzkodást, segítenie kell, egy megfeszült testről nem jön le egyikönnyen, nem jön le, míg fel nem adja. Míg fel nem adom. Mimo, menj ki, mondja Lulo. Mimo a fürdőszobába távozik, Lulo pedig behízelgően susog. No problem. No sex. Nem lesz baj. Szépen. Szép lány. Így, jó lesz, így, a combja között van megint, vastag és kemény, simán siklik a nadrág feletti küzdelem izzadságán, siklik és siklik. A falat nézi, egy penészfoltot, amely nem emlékezteti semmire, és érzi, hogy el fog élvezni Lulo farkának érintésétől, érzi, hogy nem akar élvezni, de akar is azért, hogy nem akarja ezt, de akarja is azért. Ez nem fair. A megaláztatástól, a megalázó élvezettől sír. Lulo felhördül, és elengedi, a falra fröccsen az ondó, de jut belőle mindenhová, és amíg Lulo azt susogja, hogy ugye, hogy no sex, ugye, hogy jó volt, ő végigsimít a combján, hogy kitapintsa a ragacsos anyagot. A szeméremajkakig húzza a kezét, érzi a nedvességet, és érzi a vágyat, a saját kínzó kívánságát, hogy jönne még Lulo, hogy hatolna belé igazán, hogy csinálná még ezt egy kicsit. Hanyatt fordul, már mindegy, megpróbálja szoroson összezárni a combját, hogy belül tartsa, ami kikíváncozik, a sírás is elállt. Ez nem történhetett meg. Lulo lelkes. Beszélj németül, ezt parancsolja, gyere, németül, az olyan sze-xi, gyere, Mimo, beszél németül!

Mimo térdel fölötte, kicsit bocsánatkérő arccal. Lulo azt mondja, nem mehetsz el. Lulo azt mondja, most szexelhetek én veled. De ha akarsz, a számmal csinálom. Mutatja. Itt, így, az jó lesz, nem? Nem megyünk beléd, ne aggódj, no problem. Nem érti, mi ez a megható tapintat, miért tartják fontosnak őt megkímélni a spermáiktól, lassan forognak a gondolatai a spermiumok körül, ez a Mimo egy kedves fiú, de először is tudni kéne, hány óra van. Che ora e? Próbálkozik. Mimo mutatja az órát: 4.30. Mimo, nekem el kell mennem. Nekem megy a repülóm. Nem, ne menj el, nem megy el, itt maradsz velünk. Jó ez itt. Szomorúan nézi puha hasát és kislíus farkát, ami sehogy sem akar felállni. Én majd a számmal csinálom, mondja. Reggel megyek a pizzeriába, mert ott dolgozom, de addig jó lesz neked. Lulo eltűnt a fürdőszoba ajtaja mögött. Kösz, Mimo, nem, mille grazie. Mimo, én elmegyek. Nekem menni kell. Nadrág és bugyi ugyan nincs rajta, és nem is látja, hová kerültek, nélkülük pedig nem szívesen indulna el, de ki kell használni az időt, amíg Lulo nincs a közelben, Mimo talán meggyőzhető. De Mimo szomorúan csóválja a fejét, és beszél Lulónak, pörögnek a mondataik, görögnek, mintha gyöngyök záporoznának, hosszú ideig tart az egész, csak annyit ért belőle, hogy lei, hogy ő. Vagy csak érteni véli? Lei, olaszul nő. Hawaiiiban például a virágfüzért hívják így, amit a csábos lányok és a részeg turisták hordanak. Mostantól ez ő. Ő, ez a nő. Ez a test itt az ágyon.

Az idő telik. Most Lulo ül az ágy mellett, akitől engedélyt kér, hogy megfürödhessen, és a hátizsákja felé indul. Lulo int, hogy arra nem lesz bent szükség. A zsákban van a mobiltelefonja, ha nem merült még le, a zsákban van az útlevele is. Felhívhatna valakit. Nem tudja a rendőrség számát Olaszországban, felhívhatná a magyar rendőrséget, vagy felhívhatná a pasiját, hogy nem tudja, hol, de valahol Firenze belvárosában fogva tartja két olasz, akik nem is olaszul beszélnek, hanem mondjuk délolaszul, és a nevüket sem tudja, de úgy hangzik, mintha Lulo volna az egyik, és Mimo a másik. Csinaljon valamit. Felidézi a pasija arcát, a mosolyát, amire büszke, amivel beletörődően fogad minden beavatkozást az életükbe, minden újabb parancsot az anyjától, a hátizsákhoz nyúl, és meggyőzően azt mondja Lulónak: jól van, Lulo, csak meg akarom mutatni neked a kisfiamat. Lulo érdeklődik. Belekotor a zsákba, egy gombot megnyom a telefonon, és látja, hogy még világít. Aztán előveszi a tárcáját, és kihúzza belőle a szőke kisfiú képét, közben ellenőrzi, hogy az útlevele megvan-e. Megvan. Ez a fiam. Ez meg a férjem, mondja aztán hirtelen ihlettel, mert ahogy az útlevél hátát kitapintja, a zsák zsebéből a spermától ragacos ujjához tapad egy másik igazolványkép.

A képen nem a pasija van. A pasijáról nem hord képet. Ha hordana, szégyellné megmutatni ennek a két olasznak itt, akik annyira örülnek a szexuális zsákmányuknak, akik olyan büszke pillantásokat vetnek rá. Mimónak nem áll fel, az igaz, de mindent megtenne, hogy kielégítse. És hát Lulo igazi kan. Ő pedig a nőjük, ennek a kettőnek, és lassan megérti, hogy nemcsak a nőjük, hanem a vagyoni is, rövid távon ő Mimo és Lulo jövője. Hamarosan megjönnek az első kuncsaftok, hogy az ungherese testébe, aki még németül is beszél, beleélvezzenek. Nem akarják rontani az üzletet. A pasija nem férfi ezekhez képest. Átengedné nekik. Vigyétek csak, ha ennyire akarjátok. Ő nem akar toladodni. Az ember nem birtokolhat egy nőt. A pasija, igen, szó szerint ezt írta valakinek, aki a szerelmével üldözte őt, akitől hozzá menekült, aki miatt védelmet kért tőle. Volt képe ezt írni: hogy szívesen átengedi, mert tudja, hogy a másik előbb jött, nagyon akarja, és előbb akarta. Volt képe nem lemenni az utcára, nem ronggyá verni, nem üvöltöni vele. Volt képe nem rátenni a kezét a testére, volt képe nem mondani, hogy ez itt az enyém, ez a mell, ez a has, ez a comb, ez a fenék, ez az enyém, én élvezem. Ezek itt férfiak, ezek a stricik, ezek megérdemelnek egy nőt.

Hány éves vagy? Lehet, hogy ezzel kellett volna kezdeni, hogy kereken megmondja, tévedésben vannak, ő harmincöt éves, ő már öreg, ő nem lesz jó kurva. Lei. Ez a test már vén. Elmenne a kedvük tőle. De nem mondja, csak kacéran néz. Találd ki, hány évesek vagyunk! 30? Nem, nem. 28? Én 27, Lulo 29. Na és te? Hogy én? Hány éves vagyok? Mimo hízeleg. 25? Ingatja a fejét. 27? 29? Mosolyog tovább, a fényképre gondol, amit az imént mutatott, a férfira, aki férfi volt, olyan férfi volt, aki szereti kínozni a nőket, de legalább férfi volt. Az is fiatalabb volt nála, 29 éves. Trente? Mimo álmélkodik. Most kéne megmondani neki, mégis inkább bólint kecsesen, harmincvalahány, olyasmi. De még szép vagy, mondja Mimo tárgyilagosan, és Lulo felé int a fejével. Most egy kicsit itt hagyunk, mert elmegyek dolgozni, és Lulónak dolga van. De ne félj, viszszejön, nem kell félned, nem hagyunk sokáig egyedül.

Gyorsan felöltözik. A zöld trikó pántja elszakadt, másikat vesz. A farmer Mimo ágyának végébe dugva. Az ajtó be van zárva. Nincs rajta kukucskálónyílás sem. Az odúnak nincs ablaka, a fürdőszobának sincs. Megnézi az órát: 7.45. Telefonálni próbál, a pasiját hívná, akiről az imént olyan méltatlan dolgokat gondolt. Jó ember, segíteni fog,

valamit csinál, legalább a repülőt elintézi, mert ha még sokáig nem jut ki, lekési. A koptott Nokia kijelzője barátságosan világít, igen, ez ő, ez én vagyok, ez a telefonom, és ennek az abszurd történetnek mindjárt vége, mindjárt, csak ebben a lyukban nincs térerő. Az ajtóhoz megy, feltartja a telefont, amilyen magasra csak tudja, az ajtó kinyílik, és Lulo gyorsan belép. Egy papírstanicliban olasz zsömlét hoz, pannini, a hóna alatt kakaót. Felvillan mögötte egy folyosó, az alagút, amin át ide érkezett, ő, lei, ez a test. Na, nem mész sehová, no, no, nevet, fél kezével távol tartja, nem bánja, hogy ehhez el kell engednie a zsömléket, amelyek szétgurulnak a földön. A másik kezével bezárja az ajtót. A kulcs a zárban marad. A telefont nem szabad észrevennie. Míg Lulo összekaparja a stanicli tartalmát, a fotelhez hátrál, leül, mintha beletörődött volna, a háta mögött kitapintja a zsákot, és belecúsztatja a telefont. Na, egyél. Jó lesz itt neked. Mimo is rendes fiú. Én is nagyon jó leszek hozzád. Időnként német szavakat kever az olasz mondatokba, igyekszik nagyon. Sehr gut... Nyugodj meg. No problem. A folyosón léptek hallatszanak, és tudja, hogy most kell mennie, felkapja a zsákot, az ajtóhoz szalad, éles hangon, angolul kiabál, you must let me out, let me out now, right away, let me, let me! Lulo csitítaná, de még jobban kiabál, sikít, elfordítja a kulcsot, és rohan, a folyosón, le a lépcsőn, nem emlékszik rá, hogy lépcső is volt, de csak arrafelé tud szaladni, nem botlik meg, pedig fél, hogy meg fog botlani, ki az utcára, ki a fényre.

Szédül a reggeli naptól, törődött arcú emberek mennek az utcán, közömbösek, szalad még, Lulo szalad utána, kiabál, de nem érti, mit. Reneszánsz kövek mellett fut, kövek és kövek, padkák és megint kövek, és rácsos ablakok. Nem fogja bírni, elesik, ólomválik a lába, vagy a feje hirtelen lebiccen a nyakáról, nem tud futni, nem akarja ezt, nem kap levegőt. Nincs rajta a szemüvege, nem emlékszik, hogy beletette-e a zsákba, vagy hová is tette, egy szemüveg tartozott ehhez a testhez, de ez nem tűnt fel ott a sűrű szagban, most pedig nem lát nélküle, nem tudja, merre rohan. Aztán mégis valami más jön a kövek után, befordul egy ajtón, az elsőn, nagyon sír, de lélegzetvétel nélkül mondja, hogy hívják a rendőrséget. Egy reggelizőhelyen van, a pult mögül idősödő férfi bámul rá, nem mond semmit, csak néz, a közöny és a hitetlenség között, Lulo pedig megjelenik az üvegajtóban. Lei, la a barátom, mondja, hát gyere már, ne szaladj el, ne bolondozz. Menj innen, go away, hívom a rendőrséget, kérem, prego, hívja a rendőrséget. Prego. Az öreg nem tud angolul talán, vagy csak nem avatkozik más dolgába, áll, Lulóra néz, elbiggyeszi a száját. Lulo mégsem bírja, egy szemrehányó pillantást vet rá, az ő tulajdonára, a testre, ami az övé, az én testemre, aztán sarkon fordul. A padrone egy szót hajít utána, és megszólal végre. Na, elment, most már menjen maga is.

A pályaudvar felébredt, de mindegy már, mintha mámorban járna, mint akinek isteni jogai vannak, úgy megy a csaphoz, úgy dobja le a ruhát, locsolja magára a vizet. Fürdenem kell, meg kell tisztulnom. A combját és a hasát locsolja a hideg vízzel, ha tehetné, savval öntené le, hogy lemarjon róla mindent, lemarja róla a spermát és az élvezetet, a vágyakat és a gondolatot, a szeméből ki akarja marni Mimo megható tehetetlenségét, el akarja felejteni Lulo szagát és a farka feszítését. Nem szól rá senki. Már a vonaton, Milánó felé, megtalálja a szemüvegét is, megtalálja a menetrendet és a repülőjegyet, megvan minden, a tárcája, az útlevele, a telefon. Van térerő. Nem telefonál mégsem. Egy kicsit aludni szeretne, de a két elviselhetetlen szöke milánói hangosan és hosszasan cserél eszmét a firenzei egyetemről. Középkori céhek, na persze. Most már ráér. Milánóban megfürdik egy szökőkútban, és lefekszik a park fűvébe. Alszik. Van még ideje. Van pénze. Nem költötte el szállodára. Minden megvan. Csak haza kell

vinni ezt a testet! Majd leszáll a gépről, és visszakapja az ismerős érzéseket, megérintik, akiket szeret, és teste újra az anya teste lesz, akit meg lehet ölelni, az a test lesz, amelyik szült, a kéz, ami simogat, a száj, amivel az első pusztit adja, hogy megjöttem, édes kicsi fiam, édes drágám – nem érti szegény gyerek, miért sír, mi olyan szörnyű, mi olyan megrendítő –, újra az ismerős test lesz, akit a járásáról megismerni, akinek nevetése van. Csak hazáig kell elvinni, és jön egy érintés, mely mindent eltöröl.

Selyembe burkolni ezt a testet. Milánó a divat fővárosa. Vörös selyem, nem is vörös, téglaszínű, egy másik én, egy szebb valaki, elegánsabb. Ha kicsit oldalt pillantok, látom is a szoknyát, jó minőségű holmi, nem viselte meg az idő. Selyembe burkolni, mert megérdemli. Eltakarni ezekkel a divatos, kurvás cuccokkal. Nem tudja még, hogy megérintették, nem haragot érez, csak szégyent. Évek kellene ahhoz, hogy megértsem. Az erőszak az akarat tagadása, a másik létezésének tagadása, lei én vagyok, és én ezt nem akarom. Jogom van nem akarni. De azért valamit tud mégis. Hazaviszi a testét, szégyelli, és szeretné, ha egy érintéssel eltörölnék a szégyent. Most csak selyem simogat, de majd simogat kéz is. Szégyent érez, amikor leszáll a gép. Szégyent érez, amikor mesél, fektetés után. A reménybeli apa gondterhelten nézi a nőt, aki, ezt reméli, gyerekeket szül majd neki. Nem simogatja meg. Maradj itt, elmegyek gyógyszerért, azonnal be kell vened, nehogy terhes maradj. Gyengén tiltakozik, nem akar bevenni gyógyszert, de nem tudja elmagyarázni, hogy nem, biztosan nem marad terhes, mert Mimo impotens volt, akárhányszor próbálkozott, Lulo pedig rajta kívül élvezett el mindannyiszor, már maga sem tudja, hányszor. Miről szólt az idő. Ki szeretkezett. Ki élvezett. Nem képes kiejteni ezeket a neveket, azt sem képes mondani, hogy egyik és másik, csak hogy ketten voltak. És hogy biztosan nem lett terhes, ha terhes, akkor a gyerek az övék. Ez a mi gyerekünk, ha mégis van. A jövő apa azonban most erőszakos, most határozott, mert a tartályt, amelyben a gyermekét szeretné elhelyezni, üresnek akarja tudni. Ő biztosra akar menni, mondja. Ő nem kockáztatja, hogy ez itt valaki más gyereke. Az a tartály, tehát ez az ő teste – felfedezte végre. Vérrel kell kiöblíteni. Ez a tartály, ez vagyok én. Gyerünk, vedd be. Nem létezem.

Halasi Zoltán

MÉRÍTÉS*

Rakovszky Zsuzsának

Kísértetet, megfogtak, nőstény borzot,
falusiak megsütöttek, megettek.
Mint hazáját eláruló kokottot
egy garnizonban karddal kettészeltek.

* A vers rokonságot tart a VISSZAÚT AZ IDŐBEN-nel, csak éppen a női beszélő itt, miközben életről életre halad, inkább az időben *előre* tart, az ókorból a közép-, majd az újkor felé, nagyjából keletről nyugatra, japán, kínai, perzsa, hettita, indiai, arab, héber sorsokon át egészen az európai vészorszakig jutva.